

2024

GOLDEN DOG

Daniel Barták

**I MRTVÍ PRAHNOU
PO POMSTĚ**

I MRTVÍ PRAHNOU PO POMSTĚ

Text © Daniel Barták, 2024

Obálka © Marek Pařízek, 2024

Grafické zpracování a sazba: Michal Březina

Redakce: Marie Pospíšilová

Korektura: Zuzana Pallová

Sazba knihy: David Konečný

Úryvky z básní Svatební košile a Polednice jsou ze sbírky Máj/Kytice, v Praze vydalo nakladatelství Československý spisovatel v roce 2012.

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog v roce 2024

Svatojanská 703, Velešín, 373 82

www.goldendog.cz

1. vydání

ISBN 978-80-88635-92-5 (PDF)

ISBN 978-80-88635-93-2 (ePub)

ISBN 978-80-88635-94-9 (MOBI)

KNIHA PRVNÍ

PROLOG

Vyškrábal se do prvního patra. Ruce od krve, v očích hrůza. Stále v nich viděl ta ubohá zvířata, jak jim podřezává krky. Takhle jsi to chtěla?! Takhle?

Otevřel dveře a za svitu zářivky se opřel o linku, na které ležela nedopitá láhev slivovice. Zavřel oči. Byl šílený vzteky. Měl chuť v tom masakru pokračovat, ale ten, na kom by si rád zchladil žáhu, tu nebyl.

Podíval se na ruce. Chvěly se. Přesto se cítil silný a rozhodný jako už dlouho ne. Co mi ještě může udělat? Ovce jsem pobil. Co by chtěla víc? Sandru? S ní ať mi vleze na záda. Zaplatil jsem. Za všechno! Tak co ještě?

Na zemi si všiml zkažené šunky. Plátky masa vylétly z plastového obalu, válely se kolem. Jak dlouho už pořádně nejedl? Dva dny? Tři? Pět? Nedokázal si to vybavit, všechno mu splyvalo dohromady. Ale bude líp. Určitě.

Chtěl se pro ně sehnout, uklidit je, ale ztratil rovnováhu a s tupým zaduněním přistál na operované česce, starém zranění z fotbalu. V ústech mu vyschlo, omračující bolest mu nedovolila vstát. Chvilí se svíjel na zemi, nadával.

„Do psí kundy,“ zaklel a přešel na všechny čtyři. Šunku nechal šunkou, opřel se o linku a ztěžka se postavil. V potměnělém okně našel vlastní obraz, který se z ničeho nic rozostřil. Oči mu začaly létat ze strany

na stranu jako stěrač za hustého deště. Zadíval se do skla a místo sebe uviděl ji! Cuknul sebou, jako by ho trefila kulkou do prsou. Vykřikl. Nemohl tomu uvěřit. Vrátila se. Proč? Vytřeštěný, omámený hrůzou před ní ustoupil.

Vypadala stejně jako nejhrůznější vzpomínka vyrytá v jeho paměti. Děsivý výraz stařeckého obličje, kterému dochází vzduch. Oči vypoulené panikou, tlačící se z důlků.

„Jestli sis myslel, že ti dám pokoj, tak ses šeredně spletl,“ řekla bez emocí. Slova přicházela z pootevřených úst. Ta se však nehýbala. Myslel si, že je navždy umlčen. *„Chci ji. Marek ji chce. A ty mu ji přivedeš, rozumíš?“*

Zkoprnlý, možná zhypnotizovaný, z ní nemohl odtrhnout pohled. Rukou se přitom opřel o lednici, která se proti němu vzápětí zhoupala. Nejraději by se do ní schoval, ale věděl, že by ho našla i tam.

Vtom uviděl láhev, chytil ji za hrdlo jako handgra-nát. Napřáhl se.

Chtěl, aby zmizela a vrátila se tam, kam ji zavřel. Zároveň ji měl chuť praštit. Zarazit ty její děsivě vypoulené oči zpátky do hlavy a možná ještě o kus dál.

„Chcípni!“ vykřikl a vymrštil láhev z ruky. Několikrát se otočila kolem své osy a narazila na skleněnou tabuli. Roztříštila ji. Střepy se rozprskly do stran. Pár skleněných úlomků ho jen těsně minulo. S rukou před obličejem ustoupil o krok. Když ho odkryl, byla pryč! Vítězoslavně vykřikl. Jeho radost však netrvala dlouho.

„Myslíš, že to tímhle vyřešíš?“ ozvala se z vedlejšího okna.

„Myslím!“ štěkl a vytáhl ze skříňky pod sebou teflonovou pánev. Rozběhl se. Věděl, že bude muset vymlátit všechna okna v domě, ale za to, že se jí zbaví, to stálo.

MONIKA (I)

1

„Konečně,“ povzdechla si Monika Pokorná, když se celá zpocená vyšplhala do druhého patra. Stihla to jen tak tak.

Už při výstupu z autobusu u školy zaznamenala blížící se hromobití. Přišlo jí, že je ještě daleko a možná by měla i pravdu, kdyby sílící vítr nebyl proti. Jakmile za ní zacvakly vchodové dveře od domu, který stál sotva sto metrů od zastávky, první kapky se spletly v provazce vody.

Teprve na rohožce si Monika vzpomněla, že nechala otevřená okna. S batohem na zádech se rozběhla nahoru a přitom se modlila, aby v bytě neměla potopu.

Zadýchaná odemkla dveře, zatlačila do nich. Musela se hodně snažit, tlak průvanu ji nechtěl pus- tit. Přemohla ho, uvnitř na něj ovšem zapomněla a nechala dveře třísknout o futra.

„Do prdele,“ zaklela a hnala se úzkou chodbou přímo k oknům. Po cestě hodila batoh na postel. V tu chvíli už věděla, že může být klidná. Parapety uvnitř byly sice mokré, ale žádná tragédie.

Monika zavřela okno napravo, zamířila k levému, které se opíralo do záclony. Vyhnula se skřínce stojící mezi nimi a opatrně zvedla záclonu, aby ji nepotr- hala. Povedlo se. Vysvobodila křídlo okna a vrátila ho

do rámu. Chtěla nechat otevřenou jen ventilačku, ale v půli pohybu se zarazila.

Z hustého závoje deště proti ní vystoupil dvoupatrový dům. Z dálky, mezi provazci vody, připadal Monice jiný, než jak ho znala z dřívějška, a na moment ji úplně uhranul. Šedivý, jakoby oblečený v deštových kapkách, se zdál blíž než ve skutečnosti. Něco v ní, jakési druhé já, mělo najednou chuť se k němu vydat. Otevřít zamčené dveře a podívat se za zabezněná okna.

Neudělala to.

Ne kvůli dešti, ten by ji nezastavil. Ve vodě se nic děsivého neskrývalo, ale ten vítr... I když si před ním připadala v bezpečí, stejně se k ní dostal. Přišel dřív než ona. Čekal na ni.

V jednu chvíli měla dokonce pocit, že ho slyší. Promlouval k ní. Nerozuměla mu. Nemohla, byl to jen vítr. Přesto věděla, že to, co říká, je děsivé. Tak hrůzné, až se její tělo dostávalo do paralyzující křeče, ze které nemohla uniknout.

Blízké zahřmění ji vrátilo zpátky do reality. Cukla sebou. Pohnula klikkou, takže okno lehce pootevřela, aby ho vzápětí zatlačila a zavřela. Nikdo nemohl ven. Ani dovnitř.

Monika chvíli nehybně zírala před sebe. Naslouchala. Nic. Vítr zmizel.

Dům se mezitím ztratil za záplavou deště a Monika přemýšlela, co vlastně slyšela. Nejspíš nic. Jen se jí trošku zamotala hlava a pak... Měla pocit, že na ni něco, někdo sáhl. Minulost?

Otrásla se a vydala se do kuchyně uvařit si kávu. Jak procházela poloprázdnou místností, spatřila na stole malý zápisník v tvrdých hnědých deskách. Od nastěhování do bytu si v něm často četla. Otevřela ho

I MRTVÍ PRAHNOU PO POMSTĚ

kdesi uprostřed a přejela pohledem první řádek svého úhledného písma. Vmžiku se rozčílila.

„Arnošt. Jasně. Můj bývalý přítel. Kvůli tobě jsem tu zůstala sama a teď mi z toho hrabe.“

A stačilo tak málo. Přechází si Arnoštův rukopis a říct na něj svůj názor, o který tolik stál. Chtěl, aby byla nekompromisní, nebrala si servítky. Prý to unese.

Kecy.

2

„Víš, že hororu nerozumím,“ řekla tehdy, když rukopis konečně dočetla.

„No a co? Přece poznáš, co je dobrý a co ne. Chtělaš být novinářka, měla bys to poznat,“ naléhal Arnošt a přitom si nervózně pohrával s blond vlasy, které mu padaly do očí. Na sobě měl vytahané tričko a rozdrbané džíny. Připomínal dychtivého psa, který ještě neví, že ho místo pochvaly čeká rána z elektrického obojku.

„Dobře,“ řekla Monika klidně a snažila se překousnout jeho uštěpačnou poznámku. Ano, chtěla psát, a nebýt jeho, nikdy by studium nepřerušila. Musela. Jinak by už rok žili na ulici.

Proč to zase vytahoval? Někdy jí fakt lezl na nervy. V poslední době víc než kdy jindy. Milovala ho, i když už dávno ztratil to, co na něm obdivovala.

Omamnost umělce, kterému profesori na škole nerozumí, a tak ji raději opustí, než aby zašlapali jeho talent. Nezáleželo na tom, jaký. Kreslil, psal, skládal. Prostě tvořil. Hlavně být svobodný jako bůh, jak vzosně říkal. Záviděla mu tu lehkost, s jakou se do věcí pouštěl, a byla neskutečně pyšná, že se stala jeho milenkou, múzou.

Bohužel i zpod krásné slupky občas vykouknou červi. Zvláště když časy hojnosti skončí a rozčilený tatík zaklapne dveře štědrosti. Žádná škola, žádné peníze. Víc srozumitelnější to být nemohlo, ani pro takového svéhlavce, jakým byl Arnošt.

Odstěhovali se z Prahy do Šestajovic a Monika musela do práce.

„Přece se táty nebudu doprošovat. To po mně nemůžeš chtít,“ řekl jí tehdy. Nechtěla. Nechtěla ani opustit školu, ale udělala to. Jen aby mohla být s Arnoštem a podporovat ho.

„Dobře,“ zopakovala Monika a natáhla se pro štos jednostranně potištěných papírů sepnutých sponkou. Pomalu v nich listovala, jako by nevěděla, odkud začít. „Jsou tam dobrá místa,“ řekla nakonec. „Místy to má i drive, ale...“

„Ale co?“ Arnoštův obličej zbrunátněl a pod okem mu naskočil drobný tik, který se vracel pokaždé, když byl nervózní.

„Ale vlastně nevím, o čem to je. V pülce jsem se ztratila. Popravdě jsem ani neměla chuť to dočíst. Promiň.“

„Promiň? Promiň? Ses nemusela namáhat!“ vylítnul a vytrhnul Monice papíry z ruky. „Tak tobě to nedává smysl? To by ses musela pořádně soustředit, jenže to by tě to nesmělo obtěžovat! Já... Já blbec! Tak si to přiznej. Kdyby tě o to požádal kdokoliv jiný, by ses přetrhla...“

„Tak to není, Arny. Chtěl jsi, abych byla kritická, tak jsem. Přece nechceš, aby...“

„Ale hovno! Jenom nejsi schopná skousnout, že je to dobrý. Že jsem lepší než ty.“

„Tak to není a ty to víš. Záleží mi na... Možná kdybych se na to podívala ještě jednou?“ Natáhla se pro rukopis.

I MRTVÍ PRAHNOU PO POMSTĚ

„Neobtěžuj se. Už o to nestojím.“ Arnošt se otočil na patě a během chvíle se ztratil v chodbě.

„Kam jdeš?“ houkla na něj.

„Nestarej se,“ ozvalo se těsně potom, co mu zacinkaly klíče v ruce a dveře z bytu se otevřely dokořán.

„Arny?!“ Pozdě. Dveře se zabouchly, ozvalo se zarachocení klíče v zámku. Monika, aniž by tušila, kde má vlastní klíče, se k nim rozeběhla. Vzala za kliku, šklubla s ní, ale dál se nedostala. Zkusila to ještě jednou. Stejný výsledek. Praštila do dveří.

„Do hajzlu,“ štekla a přesunula se ke kukátku. Rozsvícené schodiště našla prázdné. Bouchla do dveří, zamířila k oknu. Slzy se jí valily po obličejí. Netušila, zda je našťvaná, nebo smutná. Teprve na půli cesty, když koplá do příteleova pohozeného trička, věděla, že je našťvaná.

Arnošt se zachoval jako debil. Rukopis si přečetla opravdu pečlivě. Za tím, co řekla, si stála. Nechápala jeho reakci. Mohli si v klidu popovídat, rozebrat to. Sama sice žádný román nenapsala, přesto věřila, že by mu dokázala pomoci.

Monika rozhrnula záclonu, otevřela okno a vyklonila se z něj. Uviděla ho vycházet z domu. Nezavolala, ani on se neotočil. Místo toho zabouchla okno a posadila se na postel, zakázala si dál brečet. Neudělala chybu. To Arny! Musel si uvědomit, že to s ním myslela dobře, že se zachoval jako... jako kretén.

Předpokládala, že se vrátí. Brzy. Aspoň na noc. Kam by šel? Za kamarády? V Šestajovicích nikoho neznal. Bohužel v Praze měl přátel fůry. Na druhou stranu, dost lidem dlužil. Takže?

Nevěřila, že by běžel za tatíčkem, kleknul si před ním a prosil o odpuštění... Měl svou hrdost. Raději by umřel, než aby uznal, že měl pravdu někdo jiný.

Nevrátil se. Pokoušela se mu volat, posílala esemesky. Bezvýsledně. Jediné, čeho se druhý den dočkala, byl poloprázdný byt. V první chvíli chtěla volat policii. Už měla telefon u ucha, když zahlédla Arnoštův klíč položený na posteli.

3

„Sráč jeden,“ povzdechla si Monika. „Naštěstí vzal jenom svoje věci. Až takový sráč zase nebyl,“ dočetla poslední větu s takovou energií, jako by stála na prknech Národního divadla. Pak udělala krátkou pauzu, vrátila zápisník na stůl a zamířila ke kuchyňské lince. Málem zapomněla, že měla chuť na kávu. Do konvice napustila vodu, dala ji vařit. Mezitím si odskočila do koupelny.

Vyčůrala se, spláchla a předstoupila před lehce od zubní pasty užpiněné umyvadlo. Pustila kohoutky, namačkala mýdlo do dlaní a zůstala nehnutě stát. Sledovala svůj obraz v zrcadle.

Za dioptrickými brýlemi s černými obroučkami se schovávaly modré oči. Hnědé, nakrátko ostříhané vlasy měla načesané na patku a sepnuté sponkou.

Pořád to byl nezvyk. Celý život nosila vlasy po lopatky. Jako by se na ni díval někdo jiný. Známý, přesto cizí.

Z uší sundala falešné plugy a položila je na skleněnou poličku pod zrcadlem. I ty patřily k její nové image, stejně jako ozdobné tetování v bedrech a kolem zápěstí. Její štíhlou sportovní postavu, takřka bez prsou, ze které trochu opadly svaly, kvůli kterým si ji děti na základce dobíraly, zakrývaly světle modré šaty na ramínka. Nebylo to špatné. Necítila se v tom, ale rozhodně jí to slušelo víc než její staré já.

I MRTVÍ PRAHNOU PO POMSTĚ

Mrkla na sebe a konečně sklonila hlavu k umyvadlu. Umyla si ruce a s úderem dalšího hromu vyšla z koupelny. Vrátila se do kuchyně. Udělala si kávu, sedla si s ní ke stolu a přemýšlela, co dál. Počasí ji zavřelo mezi čtyři stěny, hledala, jak se zabavit.

Chvíli si hrála s telefonem, projížděla sociální sítě, a když se jí v ruce rozvibroval telefon, zvedla ho.

Jakmile hovor ukončila, vykřikla radostí.

„Konečně,“ zapumpovala vítězoslavně paží a začala se těšit na víkend.

4

V pátek odpoledne po práci vyrazila na Slapy. Rodiče si tam před rokem koupili v Loutí chatu. Stála jen pár metrů od slepého ramene Vltavy, které mělo letos teplotu lehce vychlazené kávy.

Ještě ráno to vypadalo, že pro ni otec přijede do Prahy, ale nakonec to musela vzít autobusem. Ne že by Monika neuměla řídit, bohužel Arnoštova červená fabie zmizela z parkoviště před domem stejně nenápadně jako její bývalý partner s věcmi. S otcem se tedy domluvili, že na ni aspoň počká na zastávce.

Rudá hlava Karla Pokorného, z níž vystupovaly bílé prořídlé vlasy a knír, jasně ukazovala, že to s opalováním pod červencovým sluncem krapet přehnal.

A co se mu to motá kolem nohou? Pes? Netušila, že si nějakého pořídili. Jak dlouho už se neviděli? Rok? Rok a půl? Vlastně od chvíle, co začala chodit s Arnoštem. Od začátku se jim nelíbil a dost jasně to dávali najevo. Několikrát se s mámou kvůli tomu dokonce pohádaly.

Rozhodla se odejít. Jednoho rána se sbalila, na stole nechala lístek a zmizela. Od té doby si s mámou párkrát volaly, ale jejich krátké debaty většinou končily

prudkým zavěšením telefonu. Táta se to pokoušel urovnat, bohužel neúspěšně. Nakonec přestaly komunikovat úplně.

Naštěstí tu byly maminčiny kulaté narozeniny. Padesáté! Jedinečná příležitost zakopat válečnou sekýru.

5

Karel to měl z chaty na zastávku něco přes dva kilometry, přesto přišel pěšky. Neuznával lidi, co v jednom kuse sedí na zadku a než aby udělali pár kroků navíc, popojedou autem. Miloval pohyb, kdyby mohl, chodil by všude pěšky a svou bílou oprýskanou dacií by nechal zreznout. Třeba jako teď, kdy stála na lesní cestě před chalupou.

Dcera vystoupila zadními dveřmi autobusu, Karel se na ni křečovitě usmál. Vypadala jinak než v jeho vzpomínkách. Snad by ji ani nepoznal. Neměl čas si ji pořádně prohlédnout, když Monika náhle vyhrkla: „No ty teda vypadáš,“ řekla a začala se culit.

Karel v první chvíli nevěděl, jak má reagovat. Stalo se mezi nimi tolik nehezkého, že mu sekundu dvě trvalo, než mu došlo, že to nemyslela zle.

„Taky tě rád vidím,“ řekl nakonec a usmál se. Pořád se necítil ve své kůži. To napětí na něm muselo být znát.

Možná proto si vzal s sebou border teriéra Hafana a doufal, že ho jeho přítomnost uklidní. Celou cestu na zastávku se s ním radil. Měl připraveno několik variant, ale ani jedna nevyšla, a tak Hafana použil jako berličku, o kterou se teď mohl opřít. Klekl si k němu.

„Neboj, Hafánku, to je kamarádka, moje dcera, tvoje druhá panička,“ řekl, když se se psem v náruči

I MRTVÍ PRAHNOU PO POMSTĚ

postavil. Pes se nebál, to jen jeho páníček nevěděl, co s rukama. Potrást si, obejmout? Už se přece tak dlouho neviděli. Možná se i odcizili.

Jak se na sebe dívali, Karel si uvědomil, že přes to všechno Moniku strašně rád vidí. I tak se nemohl zbavit pocitu, že to dnes nedopadne a svoji holčičku, o kterou tak dlouho bojovali, nadobro ztratí. Vlastně byl malý zázrak, že zvedla telefon a přijala pozvání. Mohlo za tím být však něco jiného.

Vždyť jako první prolomila ledy Monika. Jistě, šlo pouze o informativní esemesku, že má nové telefonní číslo, ale i tak. Kdyby se chtěla nadobro odstříhnout, nemusela ji poslat vůbec.

Do telefonu se mu svěřila, že ji Arnošt opustil. Tak proto, skákal radostí. Klidně jí mohly docházet peníze, což se mu bohužel zdálo jako nejpravděpodobnější.

Ať už měla Monika důvod jakýkoliv, nenechala ho na sobě znát. Usmívala se, jako by se nic nestalo, z čehož byl lehce zmatený.

Udělala k nim krok a natáhla ruku. Nejdřív si myslel, že ho chce... pohladit? Ale místo toho přejela po krátké srsti teriéra.

„No ty jsi ale hodný pejsek,“ řekla. „Jak se jmenuješ?“

„Hafan.“

„Hezké jméno.“

„Jo. Takový spontánní nápad. Hned jak jsme ho viděli...“ V Karlových očích se zaleskly slzy, rozpumpované srdce bušilo do hrudníku: Co blázníš?! Dělej něco. Dcera se vrátila a ty tady stojíš jako tvrdý Y.

Položil Hafana na zem a vrhnul se na Moniku. Objal ji, ne, přímo ji zmáčknu a nechtěl pustit, jako by měl obavu, že jen co náruč rozevře, opět zmizí. Na rok nebo, nedej bože, na věky.

„Rád tě zase vidím,“ řekl a nechal slzy koulet, kam se jim zlíbilo. Stejně jako Monika, opakující: „Já tebe taky, tati, já tebe taky.“

Autobus se rozjel, oba se za ním podvědomě ohlédli a pak se od sebe odtáhli. Lidi se dívali. Osušili si slzy, znovu se střetli očima. Nastalo ticho, které po chvíli rozsekla Monika.

„Kde ses tak...“

„Spálil?“ rozesmál se Karel, jako by na tom bylo něco vtipného. Spíš ze sebe potřeboval dostat ven radost a štěstí ze setkání s dcerou. „Usnul jsem na lehátku. Ale za to může máma, zapomněla mě obrátit.“

„Samozřejmě. Kdo jinej?“ řekla Monika a políbila ho.

Karel z toho byl vedle. Jako by přijel někdo úplně jiný, napadlo ho.

„Počkej, ukaž se,“ poodstoupil od dcery, která očima těkala mezi jím a psem. Byla stejně nervózní jako on. Měla úžasnou postavu. Zřejmě trochu posilovala, to se Karlovi na holkách vždycky líbilo. Ale nesmělo se to přehánět. Krátký sestřih, brýle a ty divné kruhy v uších. Nenosila je už tehdy...? Kdy? No tenkrát, když s tím klukem... Možná? Nejspíš to už vytěsnil. Chtěl si ji pamatovat takovou, jakou ji měl rád. Bez těch šílených doplňků, které ji, v jeho očích, hyzdily.

Na druhou stranu se mu líbily ty brýle. Takové decentní. Ale jo, sluší jí to, mršce jedny. A v těch světle modrých šatech na ramínkách vypadá přímo úchvatně.

„Ty jsou nové?“ zeptal se.

„Líbí?“

„Moc. Vypadáš jako princezna,“ řekl a hlavou mu znovu zničehonic projel jed. Peníze na rozhazování má. Kolik asi stály? Možná je sehnala z druhé ruky

I MRTVÍ PRAHNOU PO POMSTĚ

nebo si je jen půjčila. Proč vlastně přijela? Prašulky došly? Není kde brát? Co takhle rodiče? Ne, ne, ne, holčičko, rodiče už nejsou synonymem pro bankomat!

Stop! Už ji přestaň podezírat, okřiknul se v duchu. Mluvíš jako Vlasta! Prostě si přijela pro druhou šanci. Nic víc, nic míň.

„Stalo se něco?“ zeptala se Monika.

„Proč?“

„Tváříš se jak kakabus.“

„Jen jsem se zamyslel. Nic důležitého. Práce. Promiň.“

„Nic.“

Pak se najednou Karel hlasitě zasmál a objal dceru kolem ramen.

„Už se těším, jak bude máma koukat, jak si v tý Praze žiješ.“

„Já jo, ale ty s módou moc nejdeš.“

„Myslíš?“ Karel se na sebe podíval a oba se hlasitě rozesmáli.

Měl na sobě bílé tílko, tmavě modré kraťasy od Vietnamců. Na nohou černé ponožky v šedivých sandálech a vrchol nevkusů, aspoň podle Moniky, se mu houpal na slabinách. Ledvinka.

„Ty ji pořád máš?“ zeptala se a zvedla oči v sloup.

„Proč by ne? Je praktická.“

„Strejda Láďa tě sežere.“

„Už se stalo. Dej mi ten batoh, vezmu ti ho.“

„To je v pořádku, nic v něm není.“

„Jak myslíš.“

6

Od zastávky zamířili vedlejší ulicí z kopce. Sestoupili k prvním domům a u rekreačního střediska se dali vedle hospody doprava, mezi baráky starousedlíků.

Karel pustil psa z vodítka.

Mluvili o všem a o ničem. Nikdo z nich nechtěl nakousnout kyselé jablko, které jim neustále poletovalo před očima. Jako by se to ani nestalo. Věděli, že by si to měli vyříkat, pročistit vzduch, ale proč dnes? Co třeba zítra nebo někdy jindy?

„Máš pro mě tu kytku?“ zeptala se Monika, když na křižovatce opustili asfaltovou cestu a dali se doleva kamenitým údolím obklopeným po obou stranách zalesněnými stráněmi.

„Že váháš,“ řekl Karel a vzal dceru za ruku. Stiskl ji a přitáhl k sobě.

„Co blbneš?“

„Jen ať luftáci koukaj, co za mnou přijelo z Prahy za kočku.“

„Jako malej.“ Usmála se.

Cesta se stáčela doprava. Ještě museli ujít nějakých sto metrů, než narazili na první chaty. Ta jejich stála jen několik kroků od Vltavy.

Úžasné místo, povzdechla si Monika, když uviděla dvoupodlažní dům na pravé straně svahu. Zděný, nahozený bílou omítkou, s dřevěným štítem, obklopený ze tří stran lesem.

„Tak tohle je ono,“ řekl Karel těsně před vrátky.

„Pěkná chajda, na krásně odlehlém místě. Tedy musím říct, sama bych se tu bála,“ usmála se Monika.

„No to mi povídej. Já se tu bojím taky, ale nikomu ani muk,“ zažertoval Karel a otevřel branku. Začali stoupat po betonovém chodníku k domu, který lemovaly vzrostlé jabloně.

„Strejda už je tady?“ zeptala se Monika a nasála čerstvý vzduch do plic. Nádhera! A to ticho. Otec mlčky ukázal na lesní cestu, kde parkoval černý

I MRTVÍ PRAHNOU PO POMSTĚ

bavorák X5. Takřka ve stejnou chvíli se otevřely dveře chalupy a proti nim stál Láďa, Moničin strýc.

„Jako na zavalanou,“ řekl Karel.

„Cože?“ zeptal se Láďa Pokorný oblečený jen ve značkových plavkách a pobídl svou ženu Lenu a švagrovou Vlastu, které byly ještě uvnitř chaty.

Láďa měl takřka totožnou postavu jako bratr. Snad jen Moničin otec vlastnil o trochu větší břicho, jinak bylo znát, že oba ještě po padesátce rekreačně sportují. Při výšce přes sto osmdesát centimetrů vypadal strýc Karel mnohem uhlazeněji. Kulatou hlavu měl perfektně oholenou, oči mu zakrývaly zrcadlovky, krk zdobil tenký zlatý řetízek. Černé plavky a dokonalé opálení z něj dělaly pohledného chlapa.

Když vyšel z chalupy, seřadila se za ním ve dveřích jeho manželka Lena a Moničina maminka. Lena byla strýcova druhá žena. Dívka z Rostova nad Donem, která na několik let hodila vidle mezi oba bratry. Karel ani celá jeho rodina nemohli přenést přes srdce, že ji vyměnil za úžasnou Petru, nejhodnější stvoření, které znali.

Zvlášť když šlo nejspíš jen a jen o peníze. Nebo aspoň to tak všichni vnímali. Lena přinesla do manželství celkem nezanedbatelný majetek. O dost větší, než na jaký si mohl Láďa přijít jako lékař v bohnické psychiatrické léčebně nebo v soukromé praxi.

„Ahoj, Mony. Už jsme se dlouho...“ Láďa vykouznil úsměv od ucha k uchu a vrhnul se na neteř. Objal ji.

Monika ucítila pot mísící se s kolínskou, do jejíž vůně se ponořila. Úžasné. Nic podobného takhle z blízka už dlouho necítila.

„Monika, miláčku,“ řekla Lena se silným přízvukem a vystřídalala manžela. Málem ji přitom trefila do oka kšiltem, pod nímž schovávala blond vlasy spletené

do copu. Objetí bylo nečekaně silné, těžko říct, jestli stejně upřímné. Monika se z něj snažila vymanit, ale nešlo to. Z Leny se jí dělalo fyzicky špatně. Cítila každé místo, kterým se jí Ruska dotýkala. Vypouklé břicho, v jehož pupíku se leskl zlatý piercing, prsa přetékající z o číslo menších plavek a obrovská zlatá náušnice, která ji studila do tváře.

Naštěstí sevření skončilo a Monika mohla obejmout maminku. Mohla, ale neudělala to. Vlasta o krok ustoupila, a jen protože se všichni dívali, natáhla k dceři ruku a potrásla jí. Chladně, odtažitě.

„Ahoj,“ řekla takřka neslyšně a obě ženy se střetly očima. V těch Vlastiných se dalo číst líp než z billboardů u dálnice. Hlásaly výčitky, hněv. A i přesto, že tahle reklama nebyla nová, vůbec neztratila na síle.

„Ahoj,“ odpověděla tiše Monika. Na víc se nezmohla. Sklopila oči a byla ráda, že jí matka pustila ruku. Čekala všechno, ale že to bude takhle špatné, to ne. Bláhově doufala, že její příjezd vše změní. Obejmou se a ve chvílce na všechno zapomenou. Zvláště po tom, co si s otcem tak náramně padla do noty. Jak mohla být tak hloupá?

Vlasta nezapomněla. Když přišel Karel s tím, že chce na její narozeniny pozvat dceru, nechtěla o tom slyšet. Nakonec, vlastně si ani přesně nevzpomínala proč, souhlasila. Od té chvíle si asi milionkrát představovala tu chvíli, kdy se setkají. Co řekne, co udělá. A teď? Chtělo se jí brečet i rvát zároveň. Měla chuť se schovat pod peřinu, a stejně tak vyškrábat té zrádkyni oči. Tak moc ji zklamala, tak moc jí to vyčítala. Monika pro ni pořád představovala parazita, který už neměl v jejím životě místo. Nejlepší by bylo, kdyby k jejich setkání vůbec nedošlo. Na to už bylo však pozdě.

I MRTVÍ PRAHNOU PO POMSTĚ

Nakonec se Vlasta rozhodla pro jediné správné řešení. Bude se snažit tu osobu ignorovat, a tak dceru obešla a přidala se k Leně s Láďou.

Monika se na mámu kradmo podívala. Byla vyschlá jak troud, až nezdravě bledá. Její zplihlé světle hnědé vlasy vypadaly jako roští. A ty pichlavé oči. Přišla jí jako had, rozhodnutý v nestřežený okamžik uštknout.

Monika odvrátila zrak. Nevěděla, co má dělat. Možná by bylo lepší utéct a svůj velký sen o fungující rodině pohřbít hluboko pod zem. Jak dlouho si myslela, že ji má zpátky? Patnáct dvacet minut? Přesně od zastávky k chalupě.

Ale co teď? Máma jí nikdy neodpustí. Nejspíš ne, ale může se o to aspoň pokusit. Tohle je její poslední šance a o tu nemůže přijít.

Vtom ji kdosi chytil za ruku. Leknutím sebou škubla a otočila se. Láďa.

„Tak co, mladá dámo. Nepůjdete se s námi vykoupat? Voda ve Vltavě je jedním slovem báječná. Bůh žehnej globálnímu oteplování!“ zasmál se.

„Asi jo,“ vyhrkla ze sebe Monika, aniž by pořádně chápala, co se po ní chce. Měla radost, že ji někdo dostal z té vypjaté situace. Koupání by mohlo být fajn, pokud se ji máma nepokusí utopit.

„Paráda. Sraz u vody,“ řekl Láďa a poplácal bratra po břiše.

„Pojď, půjdeme se převléct,“ řekl Karel a vyměnil si letmý pohled s manželkou. Měl dceru hlídat. Šlo o Vlastin nápad a Karel, ač nerad, ho mínil splnit.

„Bůhví proč sem jede,“ řekla mu těsně potom, co se s Monikou domluvil, že na ni počká na zastávce. „Nedovolím, aby se opakovalo to, co minule. Frajerce nejspíš dochází peníze. Nic hlubokomyslného za tím

nehledej. Buď si o ně řekne, nebo se je pokusí ukrást tak jako posledně, jednoduchý.“

Karel jí to odkýval, i když věřil, že jeho holčička by to neudělala. Znovu ne. I teď, když za ní šel do chaty, si připadal divně. Ano, jejich důvěra byla narušena, ale to neznamenal, že by Monika neměla dostat druhou šanci.

7

Obavy zůstaly nenaplněny. Moniku nikdo neutopil a ona se bez dovolení pomalu ani nevyčůrala, natož aby měla čas vzít jim peníze. Vlasta ji nespustila z očí. Ten pronikavý pohled na ní visel, i když se zrovna nedívala.

U vody zůstali do večera, pak se přesunuli za chalupu, začali grilovat, popíjet, slavit.

Monika se mámě, pokud to šlo, vyhýbala, a když přece jen došlo na komunikaci, tak se obě omezily na holé věty. Začala si přát, aby to co nejdřív skončilo a mohla se vrátit domů. První krok ke smíření udělala. Teď bylo na mámě a na čase, aby uložil staré křivdy do skříňky zapomnění a nadobro je tam zamkl.

Karel otevřel další láhev vodky a její obsah rozlil do skleniček. Přípitek. Kolikátý už? Monika si všimla Vlasty, jak to do sebe kopl, a bála se nejhoršího. Alkohol rozvazuje jazyk. Doteď se držela silou vůle, ale nebude to trvat dlouho, za chvíli po mě vystartuje, pomyslela si. Výčitky z ní budou lítat jako odpadky z popelářského auta. Vůbec jí nebude vadit, že tím všem zkaží večer. Proč taky? Co na srdci...

Naštěstí ji Láďa předběhl. Spolu se židlí, kterou si držel u zadku, se zvedl a přicupital k Monice. Postavil se tak, aby oběma ženám zamezil v očním

I MRTVÍ PRAHNOU PO POMSTĚ

kontaktu, a posadil se. Dobrý tah hodný diplomu, který mu zarámovaný visel v ordinaci na stěně.

Popravdě chtěl jít ještě dál, rozebrat to s oběma a celou situaci uklidnit, ale Karel mu to prostě a jednoduše zakázal. Teď ne!

Monika se na Ládu podívala, nasála příjemnou vůni kolínské.

„Tak jak to jde?“ zeptal se strýc. „Už jsme se dlouho neviděli, co? Prý ses přestěhovala?“

„Jo, jo. Kousek za Prahu, do Šestajovic.“

„Proč ses... do Šestajovic?“

„Ano.“

„To mi něco říká. Lena, srdce moje, nevíš, co mi říkají Šestajovice?“ zakřičel Láda, až se na něj všichni otočili.

„Neznaju, lubimij,“ zavrkala Lena, ale Monika sebou cukla, jako by jí zajel nůž mezi žebra. Nesnášela ten jazyk. A dobře věděla proč. To tenkrát... Ne, nechtěla o tom přemýšlet a pokusila se nekompromisně potlačit staré vzpomínky.

Lena ani nikdo jiný si její reakce nevšiml. Ruska se dívala skrz nový iPhone, kterým mířila na Moniku a manžela. Rozhodla se celý večer pečlivě zdokumentovat. Cvak.

„Á, už si vzpomínám. U nás v Bohnicích máme pacienta, který je tam od vás.“

Monika se na něj nechápavě podívala.

„Určitě ho znáš, asi před čtvrt rokem toho byly plné noviny.“

„Fakt ne.“

„Říkali mu šestajovický řezník. Příští týden ho budeme pouštět.“

„Vraha?“ vyděsila se Monika.

„Ale ne.“

Toho večera nemohla Monika usnout. Vypila příliš málo na to, aby odcházející den hodila jen tak za hlavu. Alkoholu nikdy příliš neholdovala, občas si dala víno nebo nějaké to holčíčí pití, jenže otec pořád rozléval panáky. A i když si to události zasluhovaly, nechtělo se jí do toho. Tvrdý alkohol jí nechutnal a bála se, že jí po něm bude špatně.

Jsem blbá, uvažovala, kdybych do sebe pár panáků kopla, bylo by mi líp. Připadala si jako na řetízkovém kolotoči, točícím se mezi Vlastou a šestajovickým řezníkem, který podle strýce během pár dnů podřezal stádo ovcí a jejich bezvládná těla nechal povalovat na zahradě.

„Nakonec vyšel do ulic a začal nožem ohrožovat lidi,“ vyprávěl notně podroušený Láďa. „Naštěstí nikoho nezranil. Možná ani nechtěl. Nejspíš jen volal o pomoc. Celé to nedávalo smysl. Těsně předtím než se to stalo, statek za nezanedbatelné peníze koupil a pak udělal...“

„Co?“ zeptala se Monika, odpovědi se však nedočkala. Láďa usnul.

Monika tušila, že díky strýcovu povídání se může těšit na nějakou tu noční můru. Mrtvé ovce, šílenec pobíhající s nožem v ruce. Což jí přišlo mnohem lepší, než kdyby ve snu potkala matku.

To Vlasta byla tím největším strašákem, který jí nedovolil spát. Jak se k ní chovala, propichovala ji očima. Dobře věděla, že má nabito tou nejodpornější ráží, která jí může kdykoliv zasáhnout. A možná by to tak bylo nejlepší. Ovzduší by se pročistilo a každý by věděl, na čem je. Ale tohle?

Monika sem přišla hledat rodinu a místo toho našla nepřátelské prostředí, na které narážela takřka po celý život. Nechápala to.

I MRTVÍ PRAHNOU PO POMSTĚ

„Proč se mi to pořád děje? Nikdy jsem nikomu nic zlého neudělala!“ rozplakala se do polštáře. Nechtěla, aby ji někdo slyšel a přišel s otázkami, na které neměla chuť odpovídat. Hlavně ji nesměla slyšet Vlasta. Naštěstí měla svých starostí dost. Už minimálně dvakrát ji slyšela běžet na záchod, kde matka zvracela.

„Musím odtud vypadnout,“ řekla si Monika. Nevěřila, že to ráno bude lepší. Spíš naopak. Vlasta se vzbudí s kocovinou, s pěkně blbou náladou, která se ještě zhorší, pokud ji uvidí.

Mezi návaly zmaru a pláče se několikrát prošla s mobilem v ruce po pokoji. Hledala signál. Když se jí ho konečně podařilo najít, hledala nejbližší spojení do Prahy.

Jsou dvě hodiny po půlnoci, teď určitě nic nepojede. Co kolem páté? Její srdce bilo rychleji, když přemýšlela, jak se dostane ven, aniž by někdo v domě zareagoval.

„Do hajzlu! Pojedu leda tak do prdele,“ zaklela při pohledu na výsledek vyhledávání. Zároveň si dala ruku před pus, protože si uvědomila, jak hlasitě to řekla.

„To není...“ zašeptala. „Něco přece musí jet.“ Potáhla prstem po displeji dolů, dřívější spojení však nenašla. Nejbližší autobus do Prahy jel v devět. A do té doby?

Zamířila k posteli a znovu se dožadovala útěchy i objetí polštáře. Dostalo se jí ho a Monika se probírala ke spánku.

9

Probudila se později, než potřebovala. Autobus právě projel kolem prázdné zastávky Loutí.

Ještě měla zavřené oči, když k ní dolehlo nenápadné zatukání na dveře, následované hlasem šeptajícím čísi jméno. „Moniko, spíš? Moniko?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy I mrtví prahnou po pomstě.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.